

A BOSSZÚ JOGÁN

Gyere már, fiam. Ott is van egy, ni. Hajolj le, ne sajnáld magad.
Ude letette a méretes kosarat, és letérdelt a kemény földre.
- Nehezen enged, apám - a fiú feszegette egy darabig, mire ki tudta tépni a fémdarabot.

- Belerohadtak, phejj - köpött ki az öreg. Botjával kotorászta maga előtt a talajt, úgy haladtak tovább.

- Beletaposták mind - szólt nem sokkal később, botjával a paták nyomait karistolva.

- Majdnem az egész föld ilyen, apám - Ude felsóhajtott, letette a fonott kosarat és lehuppant a sátruk mellé. Amerre csak nézett, a jeges pusztaság a fagyfehér semmibe veszett.

Az öreg szép komótosan leült, elővette zsákjából a halat, kettészelte, adott belőle fiának és így szólt:

- Egyél, Ude. Még itt leszünk egy darabig.

A fiú elvette az ételt, az öreg pedig lecsukta fáradt szemeit.

- Hogy állunk?

- Félig se telt meg - rúgott a kosár oldalába Ude. - Talán akad valami használható köztük.

- Ez is hozzátartozik.

- Hányan lehettek?

Az öreg megvonta a vállát.

- Hule azt mondta, öt-hat lovast látott errefelé.

- Én is az leszek - vágta rá a fiú.

- Lovas?

- Dehogy. Jégvándor, mint Hule, és... - megakadt az utolsó haldarab a torkán, ahogy az öreg tarkón vágta.

- *A csillogókkal* fogsz kereskedni, ha én meghalok. Ezt csinálta apám, és az ő apja is.

- De én nem ezt az életet akarom! - csattant fel Ude, a Hoan visszhangozta a szavait. - Nem akarok attól rettegni, hogy ha nem a lovasok, akkor a Mélybennyugvó okozza a vesztem.

- Már megint ez az ostoba zh-ulla-beszéd.

- Turalekék hígának a lelkét is *az* falta fel.

- Bah! Mesebeszéd. Nem kellene mindent elhinned. Legközelebb végig velem maradsz a zagarhi piacon, Jut eszembe, hogy van Anyrah?

Ude nagyot nyelt.

- Meghalt, apám.

- Anyád nem is mondta.

- Három napja. Éjjel. Elvitte a láz.

- Hm... Nem tetszik, hogy ilyen közel jöttünk a Hoanhoz. Szomorú emlékek támadtak meg - az öreg botja végével egy kis hóbuckát kapart a lábánál. Fogta a maradék halát, olajos rongyba csavarta, és betemetette. - A húgodnak is hagyunk valamit.

Ude nem szólt.

- Na, szerinted terem nekünk itt még valami?

- Mehetünk, apám - felelte a fiú lelkesen, és már talpon is volt.

Nem sokkal azután, hogy e szavakat kimondta, lovasok érkeztek az aldani határvégről.

- Nocsak – szólta az öreg nyugodtan, s kényelmesebben elhelyezkedett. – Társaságunk lesz.
- Hóóó! – a legelő haladó utasítására a többiek is lefékeztek. Nem lehettek többen egy tucatonál. – Szép napot, uraim.

- Inkább szebbet – válaszolt az öreg.

- Hát maguk meg mit csinálnak itt, öreg? – az egyikük ostobán felröhögött.

- Nem csak mi merészkedtünk messze.

Nem szólt senki.

A legelő álló lovast Ude valami vezérszerűségnek gondolta. Nézte, ahogy a darkhan fészkelődött a nyeregben, maszkja párállott minden levegővételnél. A férfi hanyagul, egy kézzel fogta a gyeplőt – másik kezéről hiányoztak az ujjak.

- Tudják – folytatta az ujjatlan –, már jó pár napja, hogy elszakadtunk a törzsünkötől, és azóta úton vagyunk. Jó lenne, ha a kis élelmüket megosztanák velünk.

- Jó lenne, ha lenne mit – felelte az öreg higgadtan.

- Élelem nélkül jöttek volna?

- Nem rég fogyasztottuk el, épp lecsúsztak róla.

- Nem mondja, hogy ebben a zsákban nem lapul már semmi?

- Pedig éppen azt mondom – kitapogatta és magához húzta a zsákot.

A lovas csak ekkor vette észre, hogy az öregember vak.

- Na, uraim, lehet ezt másképp is csinálni – előhúzott egy hosszú, fogásra kalapált fémrudat és lelógatta maga mellett. Ude úgy nézte, egykor szigonypuska lövedéke lehetett – Vagy önszántukból átadják az ételüket, vagy erőszakkal elveszük.

- És milyen jogon? Én itt nem nemzetséget, csak pár koszos banditát látok – Ude szólalt meg, mire meglepettségében mindenki odakapta a fejét. A fiú övéből előhúzta bunkóját és ügyetlen harci pózba vágta magát.

- Na, nézzenek oda! – harsant az ujjatlan lovas hangja a pusztaságban. – Cseppet sem tartasz a Szeletelóktől, kölyök?

Ude megrázta a fejét.

- Uram, biztosan meg tudunk egyezni valahogy, békésen – az öreg nehezen feltápászkodott ültéből. Ahogy felegyenesedett, a lovas egyetlen vágással a fejét vette.

Ude eldobta nyomorult fegyverét és hangosan zokogva az öreg testére borult.

A lovasok átkutatták a zsákot, szétrugdalták a kosarat, s miután semmi ételt nem találtak, a legelő haladó kiadta a parancsot az indulásra.

- Megfizettek rohadékok! Ezért még megfizettek! A saját kezemmel öllek meg benneteket!

- Zileha. Ha keresnél a Szeletelők között, ezt a nevet keresd – szólta vissza az ujjatlan, majd a csapata élén kacagva tovább állt.

Ude sírt egészen addig, amíg le nem ment a Nap. Megfogadta, hogy szerez egy szigonypuskát, megerősíti magát, felkeresi azt a zh-ulla szerzetest, aki Garu-nan-shi-ról mesélt neki, és ha eljön az idő, megbosszulja apját.

Üres kézzel tért haza. Másnap neki is látott az edzéseknél, és eltervezte, hogy félre fog rakni annyi *csillogót*, amennyit csak tud, hogy fegyvereket vehessen.

A Hoan közelsége valóban nem hozott szerencsét a családnak. Pár héten belül a fiú anyját hirtelen jött láz vitte el, és ő egyedül gyűjtötte tovább a háború előtti roncsokat. Az edzésekre nem maradt ideje, és örült, ha annyit el tudott adni, hogy ne haljon éhen. Rosszul ment neki a kereskedés, nem értett úgy az üzlethez, ahogy az öreg. Egy idő után feladta a próbálkozást, csak a Hoan mentén járta a földeket és Garu-nan-shi-t kérlelte – bár azt sem tudta, miként léphetne kapcsolatba a Mélybennyugvóval –, hogy legyen ereje legalább egy másik életben bosszút állni a darkhan lovasokon.

Egy hónappal azután, hogy anyja meghalt, Udét az aldan határon érte a halál. Ültében, mint aki a bosszún medítál.

Rinzen, az aldani jégvándor talált rá. Pár napja, egy csapat darkhan miatt hívták a vidékre. A lovasokat valami cafatokra tépte. Ahhoz képest, Rinzent a halálra fagyott szagar gyerekek már nem lepték meg. A kincsek reményében jó messzire szoktak elszökni népüktől.

A müemmát¹ inkább a fiú elé, a jégbe vésett szimbólum aggasztotta.

¹ Olyan aldani szerzetes, aki a Csonttalan Út mesterfokán áll.